

MÉS INFORMACIÓ

https://llegim.ara.cat/ficcio/ultim-prodigi-literatura-anglosaxona_0_2324167581.html

<https://www.nuvol.com/pantalles/com-filmar-amor-millennial-113552>

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

 **Biblioteques
Públiques
de Catalunya**

Plaça Països Catalans, 1
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28
Whatsapp 606 127 833

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

El proper dia que ens trobarem serà:

25 de febrer de 2021, 21h.

Moderador: Andreu Loncà

Sally Rooney
GENT NORMAL

Sally Rooney (County Mayo, Irlanda, 1991) va estudiar anglès al Trinity College de Dublín i té un màster de literatura

nord-americana. A la universitat, Rooney va arribar a ser la guanyadora de les lligues de debat i oratòria d'àmbit europeu. Els seus textos s'han publicat a *Granta*, *The New Yorker*, *The Dublin Review*, *Winter Pages* i *The Stinging Fly*, revista a la qual es va incorporar com a editora el 2017. Rooney va ser escollida l'any 2017 per *The Observer* (*The Guardian*) com un dels talents més prometedors del moment. *Gent normal*, la seva segona novel·la, va ser el llibre més elogiat de l'any per la crítica del Regne Unit segons *The Bookseller*, i el 2018 va obtenir el premi a millor novel·la irlandesa.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Quan en una entrevista recent van preguntar a Bret Easton Ellis què pensava de *Gent normal*, la novel·la de Sally Rooney que acabava de guanyar alguns dels premis més importants de les lletres anglosaxones, el nord-americà va decidir fer gala de la seva fama de provocador, fingint que no sabia qui era Rooney. Durant l'entrevista, Ellis s'havia despenjat amb una encesa diatriba contra la generació millennial: “no escriuen. No els importa la literatura. On és la gran novel·la millennial?” Com a resposta, l'entrevistadora havia posat sobre la taula el nom de Sally Rooney, ja que des que va arribar a les llibreries, *Gent normal* es va guanyar internacionalment l'etiqueta de *Gran Novel·la Millennial*.

El problema, tanmateix, és saber què significa avui aquesta expressió. En principi, la paraula “millennial” designa una generació, la d'aquells qui han nascut entre els anys 1980 i 2000. Però, a la pràctica, “millennial” es refereix a un batibull de discursos ben diversos i fins i tot contradictoris d'entre els quals en destaca el que defensa Bret Easton Ellis; és a dir, el que afirma que aquesta generació representa un fracàs moral, estètic i polític del qual, com a societat, ens hauríem d'avergonyir. La paraula “millennial” s'associa, per tant, amb certa frivolitat postmoderna, amb el relativisme més conservador i amb un narcisisme desbocat. No és casualitat, doncs, que abans de convertir-se en la gran novel·lista millennial, la premsa ja tractava a Sally Rooney com “la Salinger de la generació Snapchat”, una etiqueta encara més absurda, especialment si tenim en compte que *Converaciones entre amigos*, la seva primera novel·la, no tenia res a veure amb la literatura de Salinger ni amb les noves tecnologies.

Per culpa de tot aquest rebombori mediàtic, és possible que algú s'acosti a *Gent normal* esperant trobar una novel·la repleta de referències a la cultura pop, amb protagonistes desvagats que duen una vida sexual desinhibida i transgressora, i on les xarxes socials defineixen estructuralment les relacions entre els personatges; és a dir, és possible que esperi trobar-hi una versió novel·lada de *Girls* o de *Fleabag*, “la gran novel·la millennial” entesa com el retrat d'una classe creativa que viu amb ironia la seva situació d'instabilitat perpètua. Però res més lluny de la realitat. Qui vingui buscant *hipsters* i moderneig s'endurà una bona decepció. *Gent Normal* és una novel·la sobre la lluita de classes o, millor, una novel·la sobre com el llarg període de recessió i de cronificació de la pobresa posterior a la crisi ha provocat que la classe social torni a ser una categoria política que defineixi la nostra subjectivitat de forma explícita.

A les entrevistes, Sally Rooney ho deixa clar: “l'essència que defineix els millennials és que es torben en una situació econòmica precària. Això és el que m'interessa. M'importa una merda si es fan *selfies* o no. Algunes persones se'n fan, d'altres no, mentre que la característica essencial és l'econòmica”. Aleshores, per referir-nos a *Gent normal*, potser seria millor començar a parlar de literatura postrecessió –com va fer Dawn Foster en la seva ressenya a la revista *Jacobin*– i no pas de literatura millennial. La generació aquí no hi pinta res.

Malgrat tot, si bé és cert que la història de *Gent normal* comença el gener de 2011, pocs anys després de la crisi financera, i del fet que la primera escena de la novel·la ens mostra el contrast econòmic i cultural entre els universos personals de Connell i Marianne –la mare de Connell treballa netejant la mansió familiar de Marianne–, aquest xoc de classe deixa de ser evident amb el pas de les pàgines fins al punt de convertir-se en anècdota. (El mateix passa a *Mr. Salary*, un relat curt publicat a l'editorial Faber&Faber sobre la tensió afectiva que resulta de desigualtat de poder dins d'una relació d'amor i amistat: l'estratificació socioeconòmica comença essent un personatge més del conte, però en cap cas aboca la narració al determinisme). Això no vol dir, esclar, que Rooney dilueixi la virulència política de la seva escriptura. Al contrari, li interessa fer palesa la idea que les relacions de dominació no són estructures monumentals, visibles en tot moment i per a tothom, sinó que el poder s'immisceix en la nostra consciència i defineix el nostre horitzó d'expectatives de forma subtil; i que no ho fa només des d'una perspectiva disciplinària, prohibitiva, que limita la nostra llibertat, sinó també com una forma d'iniciativa, de potència creativa, d'íntim desig.

Per tot això, la història d'amor que s'explica a *Gent normal* no pot ser llegida de forma grollera com el triomf del sentiment romàntic sobre el materialisme, com si l'amor de la jove parella hagués de sobreposar-se als prejudicis d'una societat mercantilista. A Rooney li interessa estudiar narrativament com la classe social defineix la forma dels afectes. No es tracta de si Connell estima a Marianne o de si Marianne estima Connell, o de si els dos s'estimen contra els convencionalismes, sinó de com es pot articular culturalment aquest amor, i de quines són les seves limitacions simbòliques. Estratificació socioeconòmica i arquitectura emocional: ni en la lectura ni en l'anàlisi es poden deslligar ambdues perspectives.

A més, l'aparent simplicitat del llenguatge i de l'estructura de la novel·la ens podria fer pensar que *Gent normal* és un retrat matusser i poc curós de tals conflictes sociopolítics. Però com passa amb els grans escriptors que han fet d'aquesta qüestió el cor dels seus llibres –i penso en el Sagarra de *Vida privada* o *La rambla de les floristes* i, més recentment, amb *Listas, guapas, limpias*, de l'Anna Pacheco–no hi ha reduccionisme ni caricatura, per més que la lectura sigui extremadament fluida. *Gent normal* és una novel·la excepcional, i ho és justament pel gran domini del diàleg que demostra –sense cometes ni guions, però amb una complexitat irònica admirable–i per com Sally Rooney aconsegueix que una història que ja hem vist milers de vegades –noi pobre s'enamora de noia rica–no només ens resulti interessant, sinó que en llegir-la la sentim com un descobriment, com una revelació. L'etiqueta de “la gran novel·la millennial” li queda molt petita, fins i tot si matisem el sentit de l'expressió com “la gran novel·la sobre la precarietat postcrisi”. *Gent normal* és simplement, i per davant de tot, una gran novel·la –que *The Guardian* ja ha inclòs en la seva llista dels millors llibres del s. XXI per davant de les obres de Joan Didion, Ian McEwan, Karl Ove Knausgård o Thomas Piketty–. Parlarem, i molt, de Sally Rooney.

Eudald Espluga
Elnacional.cat